

államnak ami ezeké! Isten után szeressük a saját legmagasabb értékeinket, örök boldogságunkat, ami ugyis összeesik az előbbivel; aztán áldozhatunk mindent azokért, kik első sorban szorulnak reánk, kikben a legnagyobb földi értékeink vannak, kik legjobban megértenek bennünket s a kiket mi is leginkább megértünk: szeressük nemzetünket, véreinket, hazánkat. Századokon át gyűjtött kulturkincseket örököltünk apáinktól, testvéreinktől: ismereteket, nevelést, őseink szent és nemes példáját, nyelvünk mely nekünk a legszebb, művészeteket, minő nincs sehol. Isten adta értékek ezek a hit intézményeivel, tomlomaival együtt. Ezeket idegenek prédájául hagyni vétek Isten ellen is, mert ellenségeink meg nem értik, meg nem becsülik, hanem elpusztítják. Nem harcra, gyűlöletre buzdítottuk hőseinket, mikor háborúba mentek, hanem drága földi kincseink megvédelmezésére. A meg nem értő, életerőnk aláásó idegenek ellen védekezni az önnön drága értékeink, véreink iránt tartozó szeretet parancsa, ezt Isten is akarja. De ne sértsük Őt, hanem szeressük mindenek felett.

Főbajunk az igazságosság erőltetése. Igazságosság annyi, mint megadni mindekinek a magáét. Ez szükséges, hogy rend legyen. De az igazságosság, midőn rendet teremt; szétválaszt, sokszor szembeállít, gyűlöletet fakaszt, rombol. És sokszor csak úgy véljük, hogy igazunk van, jogunk van. A pokol Dante szerint tele van igazságossággal. — Ellenben a szeretet azt mondja: ime, adok a magaméból. Ez kellemes érzéssel jár, boldogító viszonzó szeretetet fakaszt, egyesít, áldozatokra késztet, hőökké tesz.

Ez kell a magyarnak: szeretet, összetartás és boldogság.

Adja meg a nagy Uristen piros pünkösdi ünnepekre!

Dr. ERDÉLYI LÁSZLÓ.

Gsengery János Magyar Horatiusából.

NYUGALMAT!

(Carm. II., 16.)

A hajós nyugalmat kér az égtől,
Vész ka támad a nyíl tengeren,
Fellegetül a Hold elsötétül
S nem ragyog rá csillag fénye sem.

Nyugalmat kér, oh Crosphas barátom,
Harcos trák és tegzes méd csapat,
Ámde azt nem kaphat semmi áron,
Bárha kínál kincset, aranyat.

Mert kincs és rang meg nem menti lelked
Benne dülő szenvedélyitül,
S gondjaidtól, melyek ott repdesnek
A kazettás mennyezet körül.

Boldog, kinek ősi sőtartója
Fényes dísz a kisdud asztalon,
S hönnyű álmát el nem űzi róla
Szennyes vágy, gyötrő aggodalom.

Rövid a lét: sokra mért vadászszunk?
Más napért kont mit cserélgetünk?
A hadból hönnyű bár futdsunk,
Míg magunktól menekülhetünk?

Felszáll a Gond páncélos kajónkra,
A dandárral mind együtt űget,
Gyorsabb, mint a szarvas, mint a bóra
Hogyha kerget viharfelleget.

Élvezd, amit a jelen megadhat,
Ne kutasd a kétes holnapot:
Túrd mosolygva, hogyha baj sanyargat,
Teljes űdv embernek nem jutott.

Hős Achilles kora sirba hullott,
Tithonus vénhedve senyvedett:
Mit te tőled megtagadt a sorsod,
Avval tán megáldhat engemet.

Legelődön száz meg száz a csorda,
Rád nyeritnek a versenyfogat
Telivér kancái: és piros biborba
Mártott gyapjú földi válladat:

Kis mezőt adott a Párka nekem,
Ám beváltá szép ígérteit:
A görög múzsáknak ihletében
Részt adott s megengedé lenézniem
A tömeg kaján ítéletét.

ÚJ ÉLET a legmagyarabb hetilap!